

CĂLIN GRUIA

FETIȚA DIN PLOAIE
*
LULEAUA BUNICULUI
ȘI ALTE POVEȘTI

AGORA

POVESTE DIN CASA ALBITĂ CU VAR

NUCA

Afost odată un moș și o babă. Moșul era pădurar, iar baba gospodină. Trăiau într-o casă albită cu var și nu doreau nimic. Baba se gândea la moarte iar moșul trăgea nepăsător din lulea. Zilele și nopțile zburau și nimeni nu le număra.

Într-o dimineață moșul găsi lângă ușă o nucă. Baba voi s-o spargă și s-o mănânce, dar moșul săpă o groapă și puse nuca în pământ.

- N-ai minte, omule, spuse baba. Când o să ajungă nuca asta copac, noi o să fim oale și ulcele.

Dar abia isprăvi baba vorbele că din țărână prinse să se ridice o tulpină cu frunze smălțuite.

Se uita moșul, se uita baba.

Tulpina se făcu trunchi cu crengi în văzduh și câteva păsări se și opriră să cânte pe ele.

Moșul scăpă luleaua din gură. Baba se împiedică și căzu.

Până la amiază nucul se înălță mult deasupra casei.

- Ce spui, babo?

- O să se sfârșească lumea!

Și cum se uitau moșul și baba la desimea crengilor și a frunzelor, din copac coborî, sprinten, un băiețel cu părul de aur și cu o sabie cât lingura, la cingătoare.

- Bună ziua mamă și tată! spuse băiețelul și sărută mâinile bătrânilor.

- Bine-ai venit Făt-Frumos, îi răspunse moșul. Te-am așteptat multă vreme. Încă din tinerețile noastre. Acum suntem bătrâni și cu un picior în groapă.

- Bine-ai venit, dragul mamei, spuse baba. Dar mă gândesc cu groază că ai să pleci în lume, după fete de împărat și-ai să ne lași nemângâiați și fără putere.

Băiețelul râse și din ochii lui izvorî o lumină albastră, care învăluindu-i pe bătrâni îi întineri pe dată.

Se uită baba în oglindă, se uită moșul în căldarea cu apă și nu se mai recunoscuseră.

- N-am să plec nicăieri, spuse Făt-Frumos. Aici e foarte bine!

Baba sări ca o zvărlugă în gura podului să ia făină pentru plăcinte, iar moșul coborî în pivniță cu un ulcior de lut. Și ca să nu stea degeaba, Făt-Frumos tăie o grămadă de lemne, aduse apă și dădu grăunțe orătăniilor.

Când se așezară la masă, moșul și baba băgară de seamă că Făt-Frumos era bărbat în lege: înalt, spătos, voinic și vesel. Îl pierdeau din ochi de drag.

Din căsuța dată cu var pieri teama de moarte și mâhnirea. Măinile flăcăului erau fermecate. Într-o zi ridică un palat, în alta o grădină de pomi roditori.

Când nu găsea ce-i trebuie se repezea până în vârful nucului, care se înălțase mult deasupra dealurilor și-a văilor și se vedea până la marginea zărilor.

Într-o zi vântul aduse în pragul casei o bucată de hârtie pe care sta scris: „Cine va putea s-o scape pe fata craiului din ghearele zmeului va primi”... Mai departe hârtia era ruptă.

- Să nu cumva să te amesteci în treburile altora, spuse baba îngrijorată.

Făt-Frumos se uită la ea, se mâhni un pic și băgând hârtia în buzunar porni să se plimbe prin pădure. Moșul îl pândea pe după copaci, să nu apuce în altă parte. Spre seară voinicul se-ntoarse obosit și nu voi să mănânce. Din pricina asta și moșul și baba începură să îmbătrânească din nou.

CALUL NĂZDRĂVAN

Tot cântând din frunză, Făt-Frumos, ajunse într-o poiană verde. Acolo, rezemat de-un tei înalt, picotea un cal alb. Cu părul rărit, cu pielea uscată, cu picioarele strâmbe.

- Sunt singur, Făt-Frumos, vorbi calul. Singur și bătrân. A trecut pe-aici un lup și-a început să plângă când l-am rugat să mă mănânce. A trecut pe-aici un mânz și-a început să râdă când i-am spus că am purtat frâu cu pietre scumpe și potcoave de argint.

- Dacă ți-aș da ceva jăratec? spuse, cu jumătate de gură, Făt-Frumos.

- A, nu! Nu-mi place... Și-apoi nici nu vreau să nimeresc și să colind lumea din nou. Îmi ajunge prin câte am trecut... Și nici sfătuitor nu mai vreau să fiu... Când ajungea feciorul de crai la Crăiasa Crăieselor mă lega de-un stâlp la poartă și mă uita afară.

- Cam neplăcut, e adevărat... Eu însă m-aș fi purtat cu totul altfel.

- Toți spun vorbe mari când sunt la greu.

- Și totuși, nu pot să te las aici și nici așa cum arăți. Trebuiești țesălat, îngrijit, hrănit, adăpat la vreme și plimbat, ca să ți se subție sângele. Mă doare sufletul când mă uit la tine. Cred că ai fost nespus de frumos în tinerețe.

- Omăt! Așa mi se spunea.

Și calul închise ochii, ca la o încercare de aducere aminte. Două lacrimi, cât boabele de porumb, i se rostogoliră pe față. Făt-Frumos îi mângâie grumazul și îi scoase, cu degetele făcute pieptene, câțiva scaieți din coamă. Omăt se scutură ca și cum ceva nevăzut căzuse pe spinarea lui și se depărtă de trunchiul copacului câțiva pași.

- Chiar dacă vrei, chiar dacă nu vrei, calule Omăt, trebuie să-ți vii în fire, să prinzi puteri și să strălucești. Numai să te lași în seama mea. Mă pricep la multe. Sunt leacuri nebănuite. Dacă nu vrei jăratec, se poate și fără el. Ei, ce zici?

- Ce să zic? Când o să mă faci cum am fost în tinerețe, o să suspini pe la urechile mele că ți s-a urât să stai acasă... Pe mine n-o să mă rabde inima și iar o să le iau de la capăt...